

Johan de Nooy ([dN 09.02.43](#)) over zijn zus Erie ([dN 09.02.40](#))

Costera (Erie),

*Ede 4 januari 1930,

†Bilthoven 11 september 2013

Gehuwd met:

x Remko Meijer 16-9-1955 (*1-12-1920 †20-6-1998)

x Wim de Waard 5-10-2000 (*17-6-1918 †20-2-2011).

Ze is vernoemd naar Costera Cozijnsen, vrouw van Zwerus de Nooy ([dN 08.02.24](#)), die kinderloos waren.

Wonen: Park Paasberg 26 Ede, Jozef Israëlstraat, Emmastraat, Stoeldraaijerstraat, Groningen, Zwaluwstraat en Réaumurlaan Badhoevedorp, Dellenweg Epe, Bosch en Duin, Sparrendaal Driebergen, Bosuillaan Bilthoven.

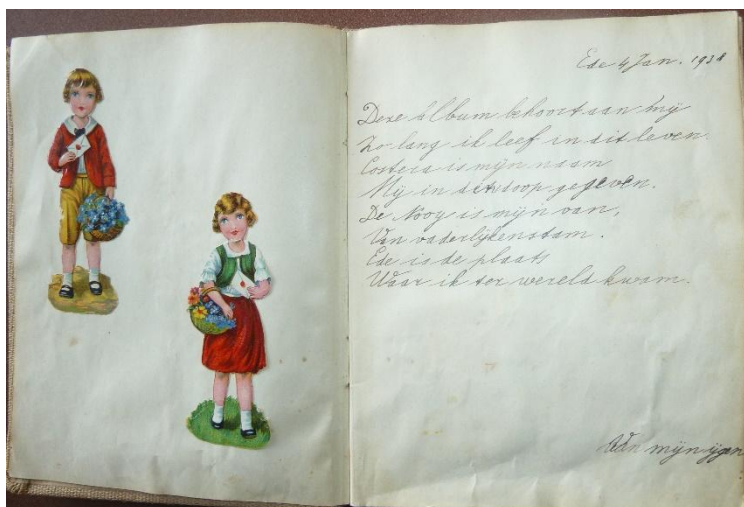
Kinderen: Irene *19-7-1956, Jaap *20-12-1957, Marjolein *29-11-1958, Karin *1-6-1962.

Zus Rie wist nog te vertellen van de geboorte van Erie: ze hoorde 's nachts allerlei activiteiten op de ouderslaapkamer, maar ze durfde niet te gaan kijken. 's Ochtends kwam Vader vertellen dat de ooevaar een zusje had gebracht!

Eriebetriebokkiehondekeutjeruggepunt: zó noemde ik haar als klein jongetje.

Ze deed de Chr. HBS in Arnhem (Bovenlangs). Ze ging dan met de trein op en neer, vaak samen met Vader en Tine. Vanwege de oorlog heeft ze geen eindexamen hoeven doen. Als de wind zuid stond, kon je de (stoom)trein horen stoppen en optrekken bij station Ede-Wageningen en zei Moeder: over een kwartiertje komen Erie en Tine thuis. En als klein jongetje echode ik dan: "treine-tine-erie".

Erie's poëziealbum "Van mijn ijgen", waar de hele familie in mocht schrijven!

Ze haalde het diploma apothekersassistente en ging werken bij Apotheek Zuidersma in de Hoofdstraat in Veenendaal. Ze fietste dan 's zomers die 11 km heen en weer, en ging 's winters met de bus.

Later werd ze analist in een laboratorium van de landbouwhogeschool, daarna universiteit, in Wageningen, o.l.v. Ad van der Have. Daar had ze ook nog met (oom) Hans Schreurs samengewerkt, meen ik. Allemaal oud-J&E'ers. (J&E: *Jeugd en Evangelie*, de gereformeerde jong volwassenenclub)

Erie, ong. 18 jaar

Erie wordt leidster bij de padvinderij, de welpen, en als ze ±21j is, wordt ze tot akela benoemd. Ja, ze was behoorlijk kordaat en liet niet met zich sollen. Ze zag er leuk uit, dat hielp ook mee bij die snotneuzen van 11-12 jaar, die daar al wel oog voor hadden! Bij slecht weer las ze ons voor uit de stripboekjes van "Bulletje en Bonestaak".

Toen ik een jaar of 7 was, werd ik door haar geïnstalleerd als welp, samen met Jan de Roode. Ik heb ook diverse kampen met haar meegemaakt, waarbij we dan vaak werden weggebracht door vrachtrijder (én broeder) Karssenberg.

Net als de andere leiders (o.a. Lex van Voorst, Nel Versteeg en Anton Lina, Martien Haffmans, Grada Pluim) was ze lid van de gereformeerde jong volwassenenclub "Jeugd en Evangelie" (J&E), dat Go altijd spottend "meer jeugd dan evangelie" noemde. Daar heeft ze Remko ontmoet. Kort daarvoor kwam ze met een RK jongen thuis. Nou, dát was niet best. Ze kreeg van Vader de wind van voren en toen ze hem een grote bek teruggaf, ze was 18, ging ze nog over de knie!

Simmetje was mijn kroeltje, een aapje. Hij ging zo tot mijn 7^e-8^e jaar mee naar bed. Rond mijn 12^e jaar vond Erie ergens Simmetje terug, aangetast door de mot.

Toen heeft ze in mijn bijzijn, en ondanks mijn tranen,
Simmetje opgestookt in de tuin.

Installatie van Johan als welp, 1950-51

Het witte huis was de voormalige hoofdonderwijzerswoning, waar ik
ook nog op de kleuterschool ben geweest.

Akela Erie

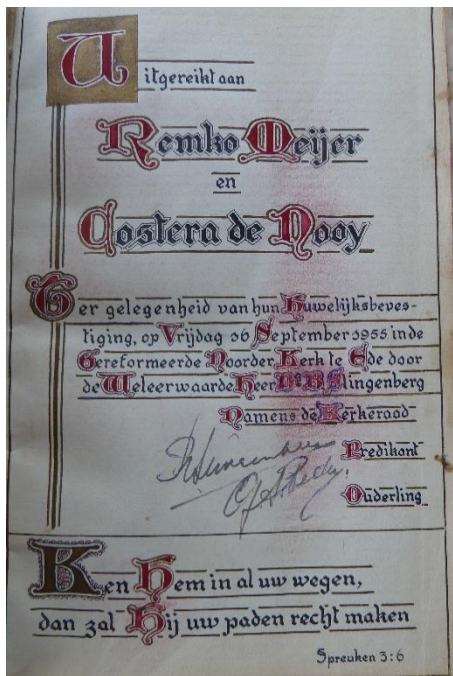
Ik was blij dat Erie het huis uitging, want toen kreeg ik haar kamer aan de voorkant van het huis.

Toen Koos werd geboren heeft ze Rie geholpen met het huishouden.
Ook heeft ze Tine indertijd vaak ontlast door voor Piet te zorgen.

Trouwen met Remko, 16-9-1955

(door Johannes van Kasteel)

Na een paar jaar (1972?) kregen Henk en Remko ruzie, wat Remko toen heeft verloren en hij liet zich uitkopen. Hij heeft zich toen verdienstelijk gemaakt als president-commissaris van Macostan, waar hij een minder positieve rol heeft gespeeld bij de opvolging van directeur Menno de Nooij, ten gunste van Wim Helsdingen, ten nadele van mij.

Ze waren nog maar net getrouwd, in 1955, of ik kwam al logeren in de Jozef Israëlstraat. Toen we aan tafel zaten te eten, moest ik iets pakken uit een kast en leunde opzij, waarna het hele frame van de stoel het krakend begaf. Ik herinner me nog goed dat ik er niets aan kon doen, maar dat Remko 'not amused' was! Ik geloof dat Vader de stoel nog vergoed heeft.

Ik logeerde ook in de Stoeldraaijerstraat, waar ze een flat boven de zaak bewoonden. Op de achtergrond hoorde je de kermis op het A-kerkhof, terwijl we dan steeds luidkeels "La Malaguëña" mee jammerden, vertaald door Toby Rix "kom maar bij Rosa". Erie was toen ook nog maar 26. Irene was net geboren en omdat ze geen directe borstvoeding verdroeg, moest ze afkolven. Toen ik daar als 13-jarige met belangstelling naar keek, kreeg ik meteen wat seksuele voorlichting van haar; ik mocht zelfs in de borst knijpen, zodat er melk uitkwam. Dat vond ik machtig interessant.

Ik heb met een jaarwisseling ook nog met Piet Oldewarris (neefje van Remko) daar gelogeed. Maar kennelijk waren we zó lastig, dat Remko mij (met de trein) naar huis stuurde. Piet mocht nog wél een paar dagen blijven, maar of hij daar – alleen – veel aan vond? Tussen Remko en mij is het daarna ook nooit meer echt helemaal goed gekomen.

Tijdens mijn Nijenrode opleiding kon ik in 1967 een stage regelen bij meubelfabriek Swart in Uithoorn, vlak bij Badhoevedorp. En ik was van harte welkom om 3 weken te logeren bij Erie en Remko!

En bij een andere logeerpartij mocht mijn vriend Kees ook meekomen en heeft Remko ons aan de bouw van

een parkietenhok gezet. Dat lukte prima, tegen het muurtje met de burens.

Toen ik met Kees, ook in de sixties, eens een zeiltocht maakte vanuit Woubrugge over de ringvaart van de Haarlemmermeer, en we ook aanlegden in Badhoevedorp, was Erie niet te beroerd om “effe een wasje te draaien” voor haar kleine broertje!

In België (1968-’70) verkocht ik voor Macostan verf, en zag ik dat mijn grootste klant Vanderstraeten leuke kinderkamers maakte. Ik maakte Remko daar op attent en mijn klant ook natuurlijk en zo is hij een leverancier van Prénatal geworden.

Rond 1978 hadden Erie en Remko, met Vader en Moeder, en Irene en Marien, een optreden voor de TV-camera’s van de VPRO. Het onderwerp was: verhouding met ouders en grootouders. De gesprekken gingen o.a. over samenwonen (“hokken” heette dat toen), sex voor het huwelijk en godsdienst. Een heel succesvolle serie van vier opnames.

Toen Moeder 80 werd had Erie alle genodigden gevraagd een door haar van een frivolité randje voorziene zakdoek mee te nemen. Erie hield een leuke toespraak en aan het eind vroeg ze aan iedereen die ooit een zakdoekje had gekregen, hiermee naar de 80-jarige te zwaaien. De hele zaal zag wit van de wapperende zakdoekjes. Moeder straalde!

Op 5-10-2000 is ze hertrouwd met Wim de Waard.

Hij was wethouder geweest in Driebergen, succesvol (oud-)ondernemer én een heel aardige man.

4-8-2001 overlijdt Wiene Klaassen, de man van dochter Marjolein, in Oostenrijk op een camping t.g.v. elektrocutie.

3-9-2009 wordt dochter Irene Costera onder grote belangstelling geïnstalleerd als hoogleraar journalistiek aan de VU in A'dam.

Opening nieuwe pand MEMO Import-Export d,d, 17-9-98
Erie was er bij.

Bilthoven, 13-6-'11

Lieve Johan,

Fijn, dat je gisteren belde. Inperloten de
"Trouw" announce's. Je zult wel tegen de
muur op klimmen, en toe. Elke dag belde ik
over je. Bij mij helpt het af en toe.

Je voelt soms ik aan haar te zijn, laat het "zorgs"
meer zijn geweest.

Doeg broer van wie Rieks van Ede

Briefje van Erie aan haar broer

Erie's laatste dagen in sept 2013: zaterdagavond
31-8-2013 belde ik Erie op om haar sterkte te wensen
voor haar darmoperatie, waarvoor zij op zondag naar het
Diaconessen-ziekenhuis zou gaan voor premedicatie en
op maandag 2-9 zou worden geopereerd.

We spraken ook af dat ik haar op woensdag 4-9 zou
komen opzoeken.

Ze was al eerder op kennismakingsbezoek geweest en
had meteen even bij de verpleegkundige gecheckt of
haar euthanasieverklaring wel in de computer stond,
want ze wilde bij hartstilstand niet gereanimeerd worden.

Dat bleek niet het geval en op de haar bekende,

gedecideerde toon vroeg ze om dat dan meteen maar even in te voeren. Oeps, daar moest de verpleegkundige wel even met de dokter over praten. Oh, daar wacht ik dan wel even op, zei Erie, dan weet ik zeker dat het erin komt.

Want, had ze nog opgemerkt: “ik ben 83, 2x weduwe en ik heb geen zin meer in een reanimatie, en aansluitend in een verpleeghuis dement te zitten wachten op de dood”.

Ze hechtte altijd al veel waarde aan “decorum”: zo herinner ik mij dat er een jaar of 10 geleden in Ede een reünie van de padvinderij was en dat we daar samen heen zouden.

Maar op het laatst zegde ze af, met de – eerlijke - toelichting: “al die mannen hebben mij als jonge meid gekend en nu ben ik een oude vrouw; dat kan ik niet aan”.

Mail van Johan aan Erie's kinderen, toen ze in coma lag:

Nu staan jullie, de kinderen, voor het dilemma: hoe handelen wij bij de behandeling in de geest van Ma? Zonder alle mogelijkheden van behandeling/kans op volledig herstel te kennen, geef ik jullie, als broer van Erie, toch wat gedachten mee:

Mogelijkheden:

- 1. Ze komt uit zichzelf bij en kan dan, indien wilsbekwaam, zelf het besluit nemen tot doorgaan/stoppen met de behandeling (passieve euthanasie), alleen palliatief behandelen, of actief euthanaseren.*
- 2. Ze blijft comateus, wat kans op volledig herstel verkleint, en moeten jullie het besluit nemen; (behandelverbod/palliatieve sedatie?).*

3. *Ze komt hier als een kasplant uit, bij bewustzijn maar misschien dement/wilsonbekwaam, met slechte vooruitzichten op herstel, en moeten jullie ook besluiten hoe verder te gaan.*

In alle gevallen lijkt mij de wet op de euthanasie van toepassing, waaraan het ziekenhuis/de behandelaars zich dienen te houden: "bij langdurig, ondragelijk en uitzichtloos lijden".

En je moet de medewerking van de behandelend arts hebben die, bij weigering, kan doorverwijzen naar een collega. Ook de huisarts is hierbij nauw betrokken.

In geval 1 neemt ze zelf het besluit;

Geval 2 lijkt me ook duidelijk;

Geval 3 is het moeilijkst: Ik vind dat je in de eerste plaats bij jezelf moet blijven: heb ik vrede met een weloverwogen besluit dat ik neem, heel veel rekening houdend met de wil van Erie; m.a.w., sta ik over 1 maand, 1 jaar ook nog achter mijn besluit?

Ik denk ook dat jullie besluit éénstemmig zou moeten zijn. Dat niet alleen de gemachtigde hiervoor (moreel) verantwoordelijk is. Ik wens jullie wijsheid en sterkte. Hartelijke groet van Johan de Nooy.

Uit de necrologie van Meeuwis, schoonzoon van Wim:

Erie, de laatste levensjaren van Willem voordat hij stierf waren niet makkelijk voor je, dankbaar zijn we voor je inzet om Willem zo goed mogelijk te verzorgen. Alles heb je gedaan voor Willem wat mogelijk was.

*Jouw gezondheid was goed en die van Willem op het eind
broos. Tomeloos heb jij je ingezet tot het verpleeghuis
onvermijdelijk was.*

*Namens de familie postuum alle eer voor de zorg die je
aan Willem besteed hebt.*